

[Aage Frandsen]

Bortfald af arbejdsskadeforsikring er en overvæltning til det offentlige fra erhvervene af de udgifter, der under alle omstændigheder findes. Det stemmer ærlig talt godt overens med regeringens hidtil førte politik med at flytte udgifter væk fra staten!

Men det, der er betydelig værre, ja endda meget værre, er, at den arbejdsgiverbetalte sygedagpengeperiode kortes ned til en uge. Hermed fjerner man alle privatøkonomiske incitamenter fra arbejdsgiverne til at indrette arbejdsmiljøet således, at man mest muligt undgår sygelighed. Derfor er disse forslag under alle omstændigheder uacceptable og burde ikke indgå i en omlægning.

Når man skal se på forskellige måder, man kan forbedre konkurrenceevnen på, er tanken om at flytte afgifter fra løn og ansatte over til omsætning ikke den dårligste, men det, der er afgørende, er, hvad man kombinerer det med. Her vil vi så fremføre en række ting, som man kunne kombinere det med, hvis man ville have gennemført noget sådant.

Det er for det første et lavtlønsværn, sådan at man sikrer den disponible realindkomst for de dårligst stillede. Det kunne ske ved, at man sagde, at stiger reguleringspristallet ud over, hvad nettoprisindekset stiger, skulle der finde en regulering af de laveste lønninger sted.

Det næste er, at det underskud, der er i statskassen, kunne man godt finde dækning for andetsteds. Man kunne f.eks. skaffe penge ved, at der kom en højere afgift på de finansielle sektorer: pengeinstitutter, finansiell virksomhed og forsikringsvirksomhed. En sådan afgiftsforhøjelse ville ikke indebære en nævneværdig pristigning, og afgiften kunne, selvfølgelig afhængigt af, hvilken sats man valgte, give op til en 5 mia. kr., og den kunne erstatte den afgift på omsætning af obligationer, som både Socialdemokratiet og SF har talt for i flere år.

Med udgangspunkt i det merprovenu, der kom ind her, kunne man også overveje at starte økonomisk demokrati, idet man med indførelsen af en afgift på værditilvæksten i virksomhederne havde etableret en finansieringskilde til økonomisk demokrati. Som det allerede er påpeget, er det også den tankegang, der lå bag SF's forslag om økonomisk demokrati helt tilbage i 1970'erne. Den mulighed burde udnyttes, så konkurrencepolitikken kom til at virke efter hensigten og fik et perspektiv, som vi har

manglet i hele perioden, hvor vi har haft betalingsbalanceproblemer, altså i 25 år.

Derudover burde der gives de ansatte langt større indflydelse på produktionen og indsigt i, hvad der sker i virksomhederne, for at sikre, at der faktisk skabes nye arbejdspladser som følge af denne omlægning.

I erkendelse af, at regeringens eksportpakke blot giver generelle skattelettelser til erhvervslivet, skulle der i stedet have været gennemført de tanker, der ligger i Socialdemokratiets og SF's forslag til en langsigtet struktur- og erhvervspolitik. Herfra citerer jeg:

»De to partier er enige om, at der er væsentlige og akutte problemer med konkurrenceevnen, men er samtidig enige om, at forsøg på at løse disse akutte problemer ved hjælp af generelle skattelettelser til erhvervslivet uden initiativer til gennemførelse af en mere langsigtet strukturpolitik og til demokratisering af erhvervslivet mangler tilstrækkelige perspektiver.«

Det var det, Socialdemokratiet og SF kunne have været enige om, og som kunne have været gennemført, hvis disse to partier havde flertal sammen.

Konklusionen bliver så, at vi må sige, at vi selvfølgelig er imod disse forslag, som de foreligger. Der er tale om rene foræringer til arbejdsgiverne. Der er ingen garanti for, at de følges op af investeringer i arbejdspladser. Der er stor risiko for forringelse af realindkomsten og af statsbudgettet, og der er ikke tale om noget langsigtet perspektiv.

Det, som man kunne have fået igennem ved at kombinere en omlægning med en række af de ting, jeg har nævnt, var en social balance og sikkerhed for, at der kom produktion og beskæftigelse, at der kom et perspektiv, og at de ansatte fik indflydelse.

Så kan man selvfølgelig spørge: Hvem skulle have gennemført en sådan politik? Ja, det skulle selvfølgelig et arbejderflertal, og et sådant flertal findes ikke i Folketinget i dag. Det havde vi ønsket i SF at man skulle have prøvet på at få, og det vil sige, at vi havde ønsket et folketingsvalg. Men det ønskede det andet store arbejderparti, Socialdemokratiet, ikke. Det beklager vi selvfølgelig meget, fordi netop de forslag, vi behandler i dag, har et uacceptabelt indhold efter vores opfattelse, og fordi der er risiko for med dette og med en række andre ting, at